

„Un debut extraordinar în literatura fantasy...”

A.F. Steadman

JACOB NORTH

UCENICI
GHETI

corint junior

JACOB NORTH

UCENICI GHETI

Traducere din limba engleză de
Mihaela Dogaru

corint^v**j**unior

2

RĂDĂCINI CARNIVORE

Oswin dădu fuga spre un copac și se agăță de el, dar o rădăcină i se încolăci în jurul gleznei, trăgându-l la pământ. Și mai multe rădăcini veneau zvârcolit spre el, gata să-l înhațe.

— Ajutor!

O altă rădăcină îi pironi brațul pe gheață. Încercă să și-l desprindă, dar o a treia îl prinse de celălalt braț. Privirea i se plimbă între cele două mâini imobilizate, trădându-i panica.

— Ajutor!

— Oswin?

Rădăcinile încremeniră.

Oswin compară vocea cu o amintire de acum trei ani, nevenindu-i a crede ce noroc îl lovise.

— Zylo?

Rădăcinile se retrăseseră și gheața se închise deasupra lor, fără a lăsa vreo urmă a atacului. Oswin trase un oftat tremurat, ușurat, chiar dacă îl usturau în continuare gleznele și încheieturile, purtând urmele strânsorii.

Un băiat veni patinând spre el, sorbind distanța de parcă ar fi fost zăpadă topită. Era ca și cum esența muntelui fusese condensată într-un trup de băiat: înalt, musculos, colțuros. Avea un păr negru, ondulat, care-i acoperea un pic urechile clăpăuge, iar pielea îi era de un bej pal, presărată cu chiciură. Ajungând lângă Oswin, îl luă pe sus, învârtindu-l.

— Ozzy! Ai ajuns în sfârșit!

— Ai grijă, gââi Oswin. Port banda de compresie.

Îl dureau coastele de la bandă, dar faptul că îi aplatiza pieptul merita acest preț; plămânii lui erau bolnăvicioși indiferent dacă o purta sau nu. Era plăpând din naștere.

— Pe toate așchiile, iartă-mă.

Zylo îl lăsă din brațe și îl măsură din cap până în picioare, de parcă lumea se învârtea în jurul lui Oswin.

— Ți-am rupt ceva? Poți să respiri? Pe jar încins, iartă-mă!

Oswin se scutură de năuceală.

— N-am nimic. Nu-ți mai face griji.

— Slabe șanse, mormăi Zylo, petrecând câteva minute în plus să se asigure. Totuși, pari a fi întreg.

Se uită lung la Oswin, care îi înfruntă privirea, apoi se îmbrățișară din nou, dar Zylo îl strânse mai blând de data asta.

După o despărțire de trei ani, Oswin se regăsea cu fratele lui. Zâmbi larg când își ascunse fața în jiletca lui, apoi se trase înapoi, observând cât de voinic era acum Zylo și simțind deopotrivă mândrie și invidie.

— Ce cauți aici?

Zylo îl ajută să revină la potecă, poticnindu-se un pic deși era o întrebare simplă, apoi se sili să zâmbească.

— Vă ieșeam în întâmpinare, ție și Lulliei, desigur. Știam c-o să ajungeți în curând. De ce te-ai abătut de la potecă?

Oswin se uită la rădăcinile acum încremenite și simți că începea să se estompeze amintirea strânsorii. În cel mai bun caz, Zylo și-ar face griji și nu s-ar mai dezlipi de el. În cel mai rău, ar crede că Oswin are vedenii și că nu e apt să devină ucenic. Oswin nici măcar nu era convins c-o să ajungă ucenic al gheții. Nu voia să-și pună în primejdie șansele deja firave.

— Eram curios.

Nu era *tocmai* o minciună.

— Nu te-ai schimbat deloc, așadar.

— De ce-i spui „Lullia” și nu „mamă”?

Zylo tresări, șocat de întrebarea venită din senin.

— Pentru că nu vreau.

— Dar e mama noastră acum.

Zylo își drese glasul, în mod vădit dornic să schimbe subiectul.

— Observ că ai păstrat darul meu de despărțire.

Oswin își puse mai bine căciula de vânător. Când o purta, se simțea bărbat în toată firea, ca Zylo.

— Da! Persoana care mi-a dăruit-o nu e *chiar* bătută în cap.

— Hopa! Ar trebui să-ți respecti fratele mai mare.

Îi scutură cu afecțiune capul lui Oswin în timp ce înaintau pe cărare, cu zăpada scârțâindu-le sub pași, căci Zylo își înlocuise patinele cu o pereche de încălțări normale.

— Deci n-ai pierdut-o.

— Nici gând.

Lullia îi aștepta pe potecă și, deși în mod evident era surprinsă să-l vadă pe Zylo, după cum i se măriră ochii, șocul îi fu repede înlocuit de furie.

— Ce ți-am zis?

Oswin se strâmbă, ferindu-și privirea.

— Să rămân aici.

— Îți amintești ce ți-am poruncit să faci, așadar. Ai stat să te gândești cum mă simt eu? O să devii ucenic al gheții, ceea ce înseamnă c-o să trebuiască să lucrez de una singură la câmp. Sunt devastată. Și totuși, uite cum ignori cele mai simple instrucțiuni. Ce fel de fiu face asta?

Oswin înghiți nodul care i se pusese în gât. Pentru o clipă, fusese entuziasmat de confirmarea pe care i-o dăduse Lullia – urma să devină ucenic al gheții, exact cum sperase. Dar bucuria i se stinse repede, înghițită de ceva ce fusese prea egoist să vadă: Lullia n-o să mai aibă pe nimeni.

— Îmi pare rău. Știu că un copil de pripas n-are ce căuta la Culoar.

Lullia își azvârli brațele spre cer, exasperată.

— Dar ce contează ce spun eu? Sunt doar maică-ta.

Oswin realizează, cu strângere de inimă, că, dacă ar fi fost după Lullia, l-ar fi târât înapoi pe câmp, ca să nu devină niciodată ucenic, să învețe magie și să ajute la supraviețuirea așezării.

Zylo se îndreaptă de umeri.

— Oswin are ce căuta aici – Marea Maestră a cerut să fie adus.

Se lăsa liniștea, mai apăsătoare decât gheața care înconjură Tundra. Zylo nu contestase niciodată spuselor Lulliei pe vremea când trăiau cu toții pe tarla.

— Amintește-mi, de ce mi-am sacrificat ani din viață ca să te cresc?

Zylo o privi drept în ochi, fără să clipească, iar furia Lulliei începu să se stingă. Oswin nu mai văzuse asta niciodată.

— Bine, se stropși Lullia, apoi se ghemui în fața lui, dar nu ca să-l ia de-acolo.

Cu înverșunare, începu să-i aranjeze pelerina, până când Oswin se simțea ca o păpușă prețuită pe care Lullia era silită s-o împartă cu altcineva.

— Dacă te încapățânezi să devii ucenic al gheții, măcar încearcă să nu mai arăți în halul ăsta de neîngrijit.

— Nu mai vii cu noi restul drumului?

Lullia strânse din buze.

Oswin o întreabă încet:

— De cât timp știai c-o să intru la Culoar?

Lullia nu-i răspunse. În mod evident, știa de ceva vreme. Lui Oswin i se împăienjeniră ochii.

— De ce nu mi-ai spus?

Lullia îl privi ținută în ochi.

— Pentru că nu mă înduram să te pierd.

Nu-i spusese niciodată ceva atât de drăguț. Lui Oswin îi veni să se întoarcă imediat cu ea la tarla. Inima i se umplu de o fericire sfâșietoare, care se transformă repede în rușine, când realizează că nu putea renunța la șansa de a urma Culoarul.

Lullia probabil că-i observase bucuria triumfătoare, pentru că i-o strivi rapid, mârâind:

— Voiam doar să spun că mi-ar fi imposibil să mă ocup de una singură de tarla.

Fericirea i se risipi. Lullia nu se îndura să piardă un *muncitor* la câmp. Faptul că era fiul ei nici nu conta.

Lullia se ridică.

— Acum, să *nu-ți* bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

Și cu asta, basta. Fără să-i mai zică vreo vorbă, o luă din loc.

— Pa, mamă!

Pe măsură ce Lullia se îndepărta, inima lui Oswin se strângea și mai tare. Nu știa când o s-o mai vadă și nu-și amintea o vreme în care să nu fi fost cu ea. Își amintea totul, cu excepția vieții dinainte să ajungă în Tundra.

— Haide, îi spuse Zylo. Culoarul e încoace.

Oswin auzi pașii lui Zylo prin zăpadă, dar mai rămase câteva clipe să urmărească din priviri silueta Lulliei. Apoi trase aer în piept și o luă pe urmele fratelui său.

Restul drumului a durat considerabil mai puțin. Până să se însereze și să le apară dinainte Culoarul, fulgii afânați se depuseseră deja moviliță pe căciula lui Oswin. După cum arătau cabanele aflate mai în față, cu acoperișurile gemând sub greutatea țurțurilor și pereții de stejar asaltați de troiene, Culoarul n-o ducea cu mult mai bine decât căciula lui. Un gard șui și inegal îi despărțea de căsuțe. În capătul terenului de instrucție era o clădire lungă, curbată, îndesată într-un perete de gheață. Peste acea clădire fuseseră ridicate etaje suplimentare, susținute de bârne care se agățau de stâncă asemenea degetelor noduroase ale unui bătrân care își caută sprijin. Înainte ca Zylo să plece spre a-și începe la rândul lui ucenicia, îi spusese lui Oswin că terenul de instrucție își luase numele de la *această* clădire. Chiar arăta ca un culoar lung. Lui Oswin de-abia îi venea să creadă că, în sfârșit, îl vedea cu ochii lui. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca Lullia să fie acolo, să-l vadă și ea. Începu să își îndoaie degetele, era așa de entuziasmat că nu mai avea stare.

- Nu i-ai mai vorbit niciodată așa Lulliei.
- N-aveam de gând s-o las să se poarte așa cu tine.
- Ne-a crescut. Trebuie s-o respectăm...
- O să devii ucenic al gheții. Nu mai trebuie să ai de-a face cu ea dacă nu vrei.

Văzându-i expresia, Zylo adăugă imediat:

- Uite ce e – hai să nu vorbim despre asta acum! Ziua de azi e una prea palpitantă.

În străfundurile minții lui Oswin, dincolo de împunsătura de durere la gândul despărțirii de maică-sa, adăsta necazul că rădăcinile îl împiedicaseră să dezlege misterul conversației surprinse. Avusese aceeași senzație de fiecare dată când Lullia refuzase să răspundă la întrebările lui despre viața în Tundra. Problema era că, atunci când își amintea de ea, îl sâcâia un sentiment de vinovăție. O întrecere era numai bună să-i ia gândul de la asta, așa că-i spuse lui Zylo:

— Pun pariu că ajung la gard înaintea ta.

— Dacă ești la fel de jalnic la alergat ca la târâtul buștenilor, nu cred.

— Am făcut progrese după ce-ai plecat.

— Cu brațele *tale* deșirate?

— Am început să împing buștenii pe o rampă până la cărucior în loc să-i car pe sus.

Zylo ridică din sprânceană, impresionat.

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit să fac treaba asta.

Oswin îl înghionți, zâmbind:

— Gânditul nu e punctul tău forte, așa-i?

— Asta pentru că...

Îl apucă pe Oswin, îi smulse căciula din cap și-i ciufuli părul scurt, șaten.

— Punctul meu forte e *forța*!

— Bine, bine! se prăpădi Oswin de râs, reușind să scape.

Zylo îi azvârli căciula înapoi.

— Vrei să ne întrecem? Fie!

Și o rupse la fugă spre gard. Oswin o luă la goană după el, dar ajunsese doar până la jumătatea drumului înainte să cadă în genunchi, ocărându-și plămânii firavi ca foița.

Zylo se întoarse într-o clipită.

— A fost prea mult pentru tine?

Oswin încuviință, respirând poticnit.

— Scuze – am uitat de plămânii tăi.

— Nu-i nimic.

Ținându-se de coaste, Oswin se ridică greoi.

— Am uitat *și eu* și sunt plămânii mei.

Când ajunseră la gard, Oswin își recăpătase suflul. Ochii îi fugiră spre ucenicii care se hlizeau, pitindu-se pe sub podețele de gheață și bătându-se cu bulgări de zăpadă. În ciuda durerii de plămâni, nu-și putu reține un zâmbet. Nu mai văzuse până atunci pe altcineva de vârsta lui – copiii de pe tarlăua învecinată fuseseră mult mai mari și oricum îi privise doar de la depărtare. Până și aerul părea mai proaspăt aici. Cu mireasmă de rouă.

Zylo bătu cu dosul degetelor în gard.

— Deschide-mi, te rog.

Oswin îi aruncă o privire intrigată.

— De ce rogi un gard să-ți deschidă?

— Pentru că e leneș.

Zylo își desfăcu o carte de vrăji de la cingătoare și bătu cu ea în parii gardului.

— Haide odată, Reginald!

— Reginald...?

— Au!

Oswin încercă să zărească persoana care vorbise, dar nu se vedea nimeni. Zylo ciocăni din nou în gard.

— Bine!

Oswin își lasă privirea în jos. Drugii gardului se mișcau ca o gură.

— Reginald e gardul?

— Reginald e aici de față.

— Urechile unde-ți sunt? Întrebă Oswin.

Drugii se încruntară.

— Ce nesimțire! Știi că eu și Ferdinand trăgeam un pui de somn până să ne deranjezi tu?

— Poate să ne deschidă *Ferdinand*, atunci? Întrebă Zylo.

Oswin era foarte derutat.

— *Ferdinand*?

— Poarta, îi spuse Zylo, de parcă ar fi fost evident. Oricare dintre ei ne-ar putea da drumul, dacă ar avea bunăvoința s-o facă.

Ridică din nou cartea, cu un aer amenințător.

— Bine!

Poarta se deschise.

— Ucenici irascibili...

— Mulțumesc.

Zylo intră pe poartă, fluierând.

Oswin o luă pe urmele lui, ducând timid mâna spre cartea de vrăji a lui Zylo.

— Îmi dai voie?

Zylo o feri de el.

— Cărțile de vrăji nu sunt jucării. N-aș fi un frate mai mare prea bun dacă te-aș lăsa să pui mâna pe asta înainte să-ți începi ucenicia.

Oswin își înăbuși un scâncet, în timp ce treceau pe lângă niște ucenici care escaladau panouri verticale de gheață. Topoarele și ghetele lor cu ținte se înfingeau în pereții înghețați, mai mult, unii dintre ei săreau de pe o secțiune suspendată pe alta. Oswin nu se simțea în largul lui la înălțime, dar nu putea ignora fiorul stârnit de ceea ce îi mai putea oferi Culoarul.

— Știi că Lullia refuza să vorbească despre asta, ca despre *orice altceva*, dar magia e pretutindeni. Acum că ești la Culoar, o s-o vezi și tu.

Oswin se încruntă.

— Mama mi-a arătat exemple de magie. Îmi citea povești despre cum captezi magia în bușteni când le coși scoarța, astfel încât transmutaționistii să poată face haine din ei.

— Alea erau *instrucțiuni*. Nu povești. Ne lăsa să aplicăm magia asupra lemnului pentru că avea nevoie să scoată fise din vânzarea buștenilor. Ținea ascunsă *adevărata* magie.

Zylo clătină din cap.

— Uite, dacă ești interesat de vrăji, nu-ți face griji. O să primești și tu o carte de vrăji la anul.

— De ce nu anul ăsta?

— Deoarece cărțile de vrăji nu sunt jucării.

Anticipând în mod evident un nou *De ce nu?* din partea lui Oswin, Zylo îi spuse:

— Am văzut cum i s-au umflat mâinile unui puști, s-au făcut cât casa, iar unul dintre prietenii mei n-a mai fost în stare o săptămână întreagă să pronunțe niciun cuvânt care începea cu litera „O” după ce au folosit cartea de vrăji înainte de a fi instruiți cum se cuvine. Sunt niște obiecte puternice.

Toată discuția asta despre magie îl duse pe Oswin cu gândul la rădăcinile carnivore, iar asta îl făcu să-și aducă aminte de ce ajunsese în ghearele lor în primul rând.

— Dar conversații misterioase pe care le-ar putea surprinde cineva în Codrii Shemmiei?

Zylo îngheță locului. Îi luă o clipă să se dezghețe.

— Poftim?

— Am surprins din întâmplare o conversație. De-asta am ieșit de pe potecă – să trag cu urechea.

Zylo bulbucă ochii.

— Ce ai auzit?

— Doar o propoziție. Ceva despre plantări și planuri.

Oswin ar fi putut reproduce propoziția întocmai dacă ar fi vrut. Dar nu voia.

Se lăsa o tăcere prelungită. Într-un final, o porniră din nou la drum.

— Nu e ceva neobișnuit să ți se pară că auzi șoapte în Codrii Shemmiei, îi spuse Zylo. Dar întotdeauna e doar vântul. Poate să scoată sunete bizare.

Oswin îl studie cu coada ochiului.

— Cum spui tu.

Era sigur că ceea ce auzise nu fusese susurul vântului. Poate că fusese un șiretlic al rădăcinilor, ca să-l atragă în cursă? Oricum ar fi fost, ceva întunecat pândește pe acolo. Dacă reușea să dea în vileag complotul, poate că avea să demonstreze că oamenii din Tundra nu greșiseră când îl primiseră în rândul lor.

Ajunseră la clădirea curbată, ridicată pe piloni de lemn, scăldați de apa unui râu.

— Și acum? întrebă Oswin.

— Ar trebui să te aduni cu noii ucenici ca să faceți prezentările, dar nu știu unde.

Expresia lui Zylo deveni gravă deodată. Îl prinse pe Oswin de umăr.

— Ține minte, orice ai face în timpul prezentărilor, în niciun caz – absolut în *niciun* caz – să nu spui nimănui...

— Pot să vă conduc eu unde se fac prezentările! îl întrepruse un băiat cu tenul de un cafeniu intens.

Părul lui șaten-închis era prins într-un coc răvășit, avea un ochi lipsă, iar celălalt lucea după un monoclu. Avea expresia unui savant bătrân, dornic să experimenteze magia – doar că pe chipul unui adolescent.

Zylo schiță un zâmbet stingherit, luând mâna de pe umărul lui Oswin.

— Ne-ar fi de folos. Mulțumesc, Maury.

Băiatul le făcu semn să-l urmeze, băgând în buzunar o drăcie zăngănitore.

— Măcar atât pot face după... știi tu...

Se uită cu subînțeles la Zylo.

— Ce anume? întrebă Oswin.

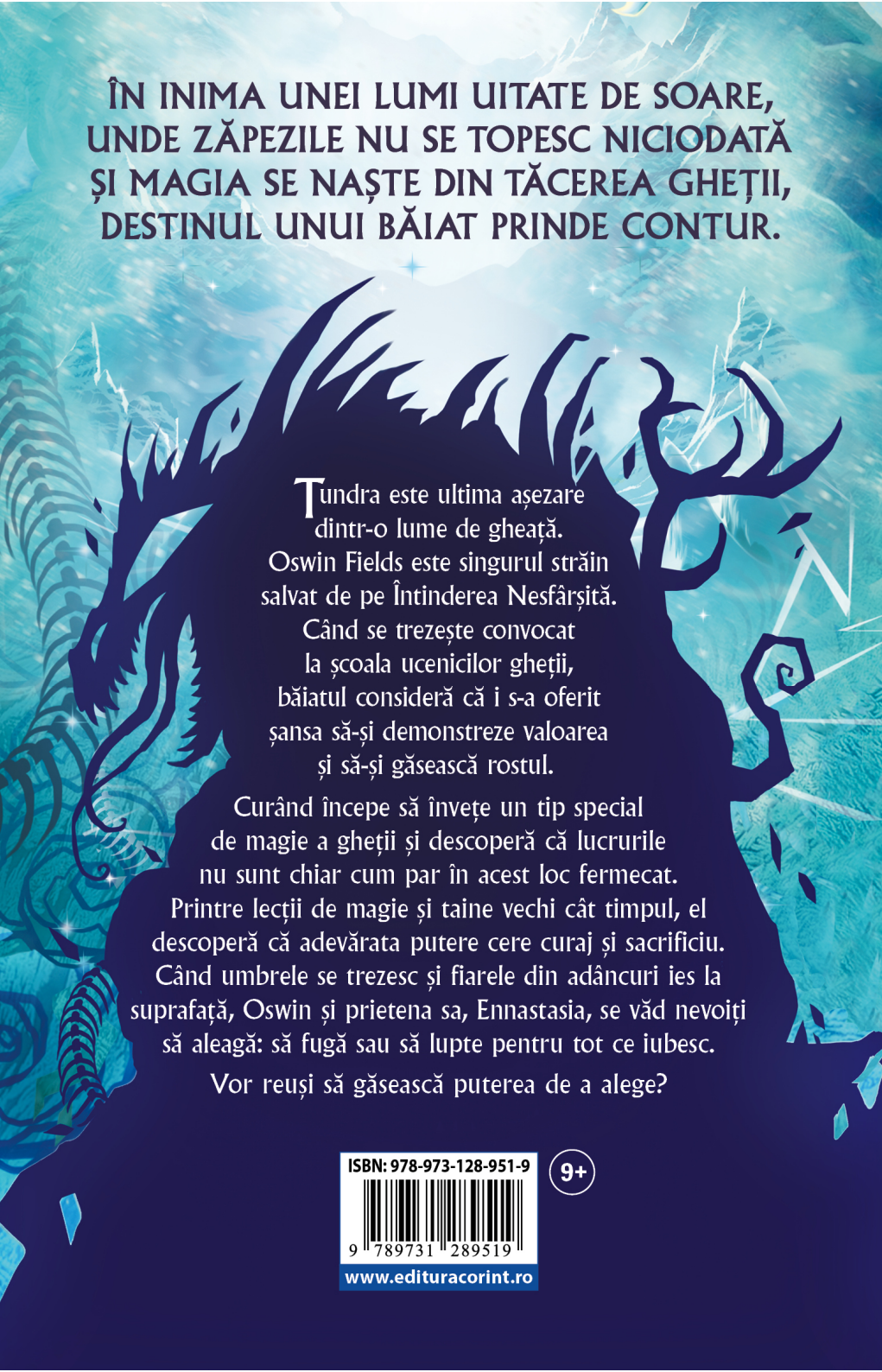
— Oh, nimic, spuse Zylo repede în timp ce-o luau din loc.

— Poți să-mi spui măcar despre ce voiai să mă avertizezi?
îi șopti Oswin.

Zylo trase cu ochiul la băiat.

— Altădată.

Oswin își înăbuși exasperarea. Mai întâi conversația despre rădăcini, acum treaba asta. Puține lucruri erau mai nesuferite decât să nu primești răspunsuri.

ÎN INIMA UNEI LUMI UITATE DE SOARE,
UNDE ZĂPEZILE NU SE TOPESC NICIODATĂ
ȘI MAGIA SE NAȘTE DIN TĂCEREA GHEȚII,
DESTINUL UNUI BĂIAT PRINDE CONTUR.

Tundra este ultima așezare
dintr-o lume de gheață.

Oswin Fields este singurul străin
salvat de pe Întinderea Nesfârșită.

Când se trezește convocat
la școala ucenicilor gheții,
băiatul consideră că i s-a oferit
șansa să-și demonstreze valoarea
și să-și găsească rostul.

Curând începe să învețe un tip special
de magie a gheții și descoperă că lucrurile
nu sunt chiar cum par în acest loc fermecat.

Printre lecții de magie și taine vechi cât timpul, el
descoperă că adevărata putere cere curaj și sacrificiu.
Când umbrele se trezesc și fiarele din adâncuri ies la
suprafață, Oswin și prietena sa, Ennastasia, se văd nevoiți
să aleagă: să fugă sau să lupte pentru tot ce iubesc.

Vor reuși să găsească puterea de a alege?

ISBN: 978-973-128-951-9

9 789731 289519

www.edituracorint.ro

9+